

No 's tornen els originals.
Dels treballs ne son responsables llurs
autors.

→ Periòdic literari. - Surt els dies 10 i 25 de cada mes ←

Cansó d' anyorament

Pera bastir la galera
aterràren l' alziná;
prou l' anyora la montanya!...
La galera es mar enllá.

—
Mes los etzars de la vida
la galera fan torná.
Va sentir-la la montanya
y mes alta 's va aixecá.

—
La galera s' esgavella
y la gent s' hi va ofegá..
Al sorral de la montanya
tota la fusta hi va aná!

ANGEL GUIMERÁ.

No sempre triomfa l' amor

RARESA ESCÈNICA

Se jura amar una existencia entera,
y en un día no más se ama y olvida,
y ¿cómo remediarlo? Así es la vida,
y jamás ha de ser de otra manera.

CAMPOAMOR.

FIGURES

ENRIQUETA 18 anys.		DON RAMÓN 62 anys.
DONYA LAURA 55 .		LLUÍS 32 .

L' acció té lloc en un salonet de confiança ricament amoblat a casa DON RAMON.

Al obrir-se la cortina, DON RAMON estarà llegint un diari. DONYA LAURA i ENRIQUETA omplint un sac de mà de varis objectes com de perfumeria, estoigs de joies, etc., etc. Son les deu de la nit.

- D. RAM. Vesten al llit Enriqueta; deus estar fadigada entre el traqueteig i les emocions rebudes... i les que t' esperen encare...
- D.ª LAU. (Somiquejant.) Deixala, Ramón. No vulguis fer més curts encare els instants que 'm manquen per a estar al costat d' ella.
- D. RAM. No n' hi ha per tant, Laura.
- D.ª LAU. Tot lo que tu vulguis... però 'm fa un cert respecte al pensar que demà a n' aquesta hora la nostre filla no serà tan nostre com are. En la seva cadena de la vida hi haurà afegit un eslabó més.
- ENR. Per qué ho dius això, mamà. Pot-ser tens por que no t' estimi tan? No sabs que adoro en tu? (Amb picardia.) I en tú també, papà. (Pausa llarga.) ¡Com tarda arribar demà!
- D.ª LAU. (Somrient apesurada.) ¡Ingrata!
- D. RAM. ¡Belles ilusions que floriu en els deliris de la joventut!
- ENR. (Que no ho ha comprés.) Qué dius, papà?
- D. RAM. Que mai se marceixin en les fatals contrarietats mesquines de lo reial.
- ENR. No t' entenc.
- D. RAM. Millor per tú. (Pausa llarga.)
- D.ª LAU. M' escriuràs força, Enriqueta?
- ENR. Cada dia.
- D.ª LAU. Fes-ho, per lo molt sola que quedaré mentres duri el vostre viatge.
- D. RAM. (Rient.) Ja ho va dir el poeta... «Trista soletat la de dos en companyia.»
- D.ª LAU. Perdonem, Ramón; no sé lo que 'm dic.
- D. RAM. Perdonada. (Se sent la veu d' en Lluís.)
- ENR. Sembla la veu d' en Lluís.
- D.ª LAU. No es pas ell.
- ENR. Si que l' es. (Amb intranquilitat.) ¡Oh, i m' estranya perque aquest demati ens havem despedit fins a demà...
- D. RAM. (Amb broma.) Vos haveu donat cita a l' altar.
- ENR. ...Aquesta nit, l' última de solter, la dedica als companys.
- D.ª LAU. No ho serà...
- ENR. Es la seva veu, mamà.
- D. RAM. Una dòna enamorada no s' enganya mai. (Entra en Lluís.) Ho veieu?
- ENR. (Corrent a ell.) ¡Lluís! ¡Quina sorpresa que 'm dones! No t' esperava.
- LLUÍS. (D' esma.) No m' esperaves?
- D. RAM. (A donya Laura.) Me sembla que la nostre feina no es aquí, Laura. Deixem-los que l' amor no hi vol rés amb les runes...
- D.ª LAU. Tots dos sols?
- D. RAM. Que més té? (Van per a sortir i Lluís que ho veu els atura.)
- LLUÍS. Un moment. Hi vingut per a parlar amb tots vostés...
- ENR. (Llegint en els ulls d' en Lluís quelcom que no endevina.) Qué tens, Lluís? No sé perque tremolo; voldria riure d' alegria de veure't, i sento que les llàgrimes s' apropen als meus ulls. ¡Parla! ¡Parla!
- D. RAM. (Rient.) La intranquilitat està com l' espasa de Damocles sospesa sobre aquest caparró esbojerrat. ¡Ja! ¡ja! ¡ja! Fa uns dies que tot l' espanta... Avui la tenim preocupada amb el temps que demà farà. Ja deu saber de memoria els estels que des de aquí s' oviren. ¡Tantes vegades ha aixecat la vista al cel! ¡Oh joventut romàntica i com t' enveje!
- ENR. (Sense escoltar a don Ramón.) Parla, parla!
- LLUÍS. No 't posis aixís... que parlaré.
- D.ª LAU. Gracies a Deu.
- LLUÍS. Mentres venia anava combinant paraules, que are no recordo.
- ENR. Per Deu, Lluís, acaba.
- LLUÍS. (Molt baix però que ho sent tot-hom.) Enriqueta... jo demà... no puc... casarme!...
- ENR. (Esglaçada.) Qué dius?
- D.ª LAU. ¡Lluís!
- D. RAM. (No acabant de comprendre.) Com? Qué?
- ENR. (Volent descobrir en el misteri dels ulls d' en Lluís la amarga veritat.) Demà no?
- LLUÍS. No!
- ENR. Quan?
- LLUÍS. (Tot just movent els llavis.) ¡Mai!
- ENR. (Arrencant un plor.) ¡Mai! ¡Mai!
- D.ª LAU. (Amb indignació.) Això es una cobardia!
- ENR. (Plorant i tapant-se la cara amb les mans.) ¡Quina vergonya! ¡Quina vergonya!
- D. RAM. (Tremolant d' ira.) Explicacions! Explicacions desseguida!
- LLUÍS. (Emocionat.) No en va s' ha viscut una vida de cràpula i de disbauxes com la meva. Des de fa un moment anyoro la vida passada rodejat d' amics de llibertinatge i dones alegres. Ells i elles tots me criden i jo no tinc voluntat per a no escoltar-los. Em criden i vui anar-hi... (Pausa.) L' amor d' Enriqueta va conver-

FESTA

- tirme en home reposat... Però aquesta conversió no ha sigut certa, quan hi quedat esglaiat al comprendre que demà acabava de una manera definitiva la meua llibertat... Jo hi nascut per viure a la meua manera i no subjepte a una voluntat que mai podré complaure. Per ma pensa han passat atropelladament mil idees...
- D.^a LAU. ¡Es una infamia!
- D. RAM. No serà mai això. Tú has donat una paraula hi has de conduirte com un caballer i no com un canalla.
- LLUÍS. No puc ni dec defensarme. La raó es de vostés.
- D. RAM. No tens altres motius que t'obliguin a portarte tan baixament?
- LLUÍS. No n'hi han d'altres. Li juro.
- ENR. (Plorant.) No pot-ser que m'enganyis; això es un somni terrible que farà el meu despertar més dolç.
- D. RAM. La dignitat per terra, la nostre filla... (Amb resolució.) Tú 't casaràs demà...
- LLUÍS. Paraules inútils, don Ramón. Jo veig a Enriqueta abocada a un precipici i la meua noblesa la detura... Vostés, folls d'amor, l'empenyen insensatament per a que s'estimbi... Veurem qui podrà més.
- ENR. (Plorant amb desespero.) ¡Mamà! ¡Mamà!
- D.^a LAU. (Plorant també.) ¡Filla meua!
- D. RAM. Estàs ben resolt?
- LLUÍS. (Amb dignitat.) Completament. (Canviant de tó.) Vui que la vida d'Enriqueta transcorri serena, feliç... (Com obcecada.) Lluny de mí el remordiment de que 'ls meus fills amb llur mare un dia 'm maleixin. (Va per anarsen.)
- D.^a LAU. I el deixes fugir, Ramón?
- D. RAM. (Suplicant.) No t'en vagis que mates a la meua filla.
- ENR. (Plorant sempre.) ¡T' estimo, Lluís, t' estimo!
- LLUÍS. (Amb tendresa.) I jo a tú; per això no vui fer-te desgraciada.
- D. RAM. (Amb desespero.) Quan cinisme! (Amb rabia.) Necessito la teua sang!
- LLUÍS. No es cinisme... es amor. Perdonem Enriqueta... aquestes llàgrimes que jo voldria recullir en els meus llavis impurs, són el preu de la teua felicitat. (Fuig corrents.) (Al veure que Enriqueta 's va desvanecient, don Ramón no sap si quedar-se ho seguir an en Lluís.)
- ENR. (Amb veu apagada.) Lluís... Lluís meu... que t' estimo. (Cau desvanescuda als brassos de donya Laura.)
- D.^a LAU. (Amb crit d'angunia.) ¡Filleta meua!
- D. RAM. (Abatut.) ¡Enriqueta! ¡Enriqueta!

Se clou la cortina.

M. GRAS VILA.

Nit i aubada

Ante aquel contraste
De vida y misterios,
De luz y tinieblas,
Medité un momento:
«¡Dios mío que solos
se quedan los muertos!!»

BECQUER.

Un diumenge de Carnaval a la tarde vaig tenir d'anar al enterro d'un amic; al pendrer el cotxe per a dirigirnos al Cementiri comensava ja a sortir la gent per a anar a la Rua; un carruatge, carregat de sacs de *confetti* i paquets de serpentes, esperava a la porta d'una casa; uns pares carinyosos duien el nen disfressat Rambla amunt, per orgull d'ells, admiració de badocs i martiri de la pobre criatura, més avall venia un escamot de disfresses, vestides amb pellingos i robes brutes, fent un escàndol del diable; una d'elles, un home amb la cara empastifada de coloraines i vestit amb unes faldilles i al cap un barret de copa, al passar prop del cotxe fúnebre va deixar per un moment d'esvalotar i es va descobrir.

No se; mes tal volta degut al estat d'ànim amb que 'm trobava, l'escena me va semblar d'un simbolisme aterrador. D'un salt es passava de l'alegría més esbojarrada i inconscient al fonsar; la mort trencant de sobte la gresca en plena bacanal. Aquell home, amb la seva cara plena d'enmascare i pintures, me feia l'efecte d'un cos en plena descomposició posat dret, allí, al mig de la Rambla.

Els cotxes corrien avall amb marxa ràpida. Abstret en les meves reflexions, vaig trobar-me al Cementiri sens donarmen compte.

Quina soletat en aquell lloc ja de si no gaire concorregut! els que van a rendir de tan en tan un tribut als seus que allí reposen, aquell dia els abandonaven; era tal la quietut que hi regnava, que semblava sentir-se el treball incansable dels cues rosegant continuament els cossos que allí van restituït a la terra i al aire lo que de l'aire i de la terra traguieren.

Un cop enterrat el meu amic i al anar a despedir-me dels seus, vaig ficar-me en la direcció que donaven als cotxers els del migrat acompanyament que fins allí havia vingut; gairebé tots es feien transportar a la Plassa de Catalunya. ¡Es clar! volien anar a la Rua; del pobre que allí quedava ja ningú s'en recordava.

Jo em vaig quedar i entafurant-me per entre les florides vies dels panteons, les avingudes luxoses de la ciutat dels morts, vaig anar enfilant-me amunt, amunt, gairebé fins al punt més alt, des d'on s'ovira tota la plana i el mar sens límits que s'estén com un mirall al peu meteix de la montanya.

Des de allí sentia jo com el remor de la gran ciutat dels vius, que traspassant per dalt de la montanya, venia esmortuït, cada vegada més débil, més imperceptible, a estendrer per sobre la dels morts on s'apagava definitivament...

Tot el bullici d'allí, encaminant-se cap aquí i aquí finint.

Lo sol s'anava acostant a la posta quan vaig empendrer el regrés.

Tenia necessitat d'anar-hi a veurel el carna-

val, necessitava quelcom que 'm distregués, quelcom que apartés del meu cervell tota la munió d'idees tristes que s' en havien apoderat.

Directament vaig anar al Passeig de Gracia; l'ample avinguda semblava un formiguer, com vulgarment se diu, no hi cabia una agulla.

¡Quin contrast! allà n' hi havia molta més de gent i tots estaven amples, no en mancava mai de lloc; els més antics anaven reduint-se poc a poc per a ferne pels nou vinguts. Era un pou sense fons que mai s' omplia, ja en podien venir de generacions i generacions que ell les absorbia totes...

No hi podia fer més; fins l' alegria i el bullici, en comptes de distréurem, m' endinsaven més i més en les meves cavilacions.

Vaig parar-me per a veure passar els cotxes.

En una victòria venien dugues dones disfressades; al ésser al meu davant, degut a l' aglomeració de cotxes, tingueren de parar se.

La faldilla curta d' una d' elles permetia veure un tros de cama de formes delicades, coberta amb finíssima mitja de tul que la feia més bonica, per l' escot, bastant obert, mostrava ses espatlles molsudes, la nuca de curva graciosa i el pit, tacat aquí i allà pels *confetti* de colors que feien resaltar més l' envellutat de la carn.

Aquella dona atraient i temptadora va desviar tot seguit el curs dels meus pensaments; la bellesa triomfava sobre la negror de les meves idees. Ja comensava a identificar-me en l' ambient d' alegria que 'm rodejava quan de sobte aquelles, representant nova força s' ensenyoriren altre vegada de mí.

Aquelles carns temptadores guarnides amb llassos i cintes, cobertes amb teles finíssimes, també hi anirien a parar al Cementiri; les que avui son motiu d' admiració i exciten el desig, demà faràn apartar d' elles la mirada amb horror.

També en feien de goig quan eren vives totes les que allà es podrien; també rigueren i esvalotaren tots els que allà dormien; més tot es impotent davant de la mort; bellesa, talent, poder ¡bah! tot ho devora la Incansable...

Passant-me la mà pels ulls, vareig escampar la vista arreu com suplicant un socors, com buscant algú que 'm llensés una corda on agafar-me per a poder sortir d' aquell mar de tristors on m' ofegava.

Pel mig del passeig, aïllats de tot lo que 'ls voltava, caminaven poc a poc un home i una dona, joves abdós, la mirada en la mirada, bebent son alé de tan aprop que 's parlaven, somrient de goig, felissos.

Eren dos enamorats que 'm recordaven que hi havia una cosa que de la mort triomfava: l' Amor.

L' Amor, que si aquella destrueix, ell crea, que sobre les runes de lo que ella abat ell hi aixeca noves obres.

Es ell qui m' ha fet sentir el goig de viure, es ell qui 'm fa trobar bella la existencia, les flors gaies, les dones hermoses.

Amor es reproduir-se, amor es continuarse, viure eternament; la mort no hi pot amb ell.

Cantem doncs, riguem, gosem, siguem optimistes, la vida es bella, menyspreuem el dolor; tenim l' amor que tot ho endolceix.

Ja no vull pensar-hi més amb aquells que al Cementiri reposen ¿per qué 'ls planyo? per qué

estàn sols? que hi estiguin, es la llei natural. Jo dec estar aquí a gosar, a riure, a estimar, a estimar força que quan a mí m' hi portin cap allà també m' hi deixaràn de sol, ben sol.

Magi Muriá

De la vida.

CREPUSCLE

Ja soc dalt de la montanya.

¡Que n' estic de fadigat!

¡Que trist! veure l' altre banda.

Tot secret s' es esfumat.

Adeu per sempre esperances;

visions de ma vida, adeu.

Adeu hores beneurades,

inútil que 'm sostingueu.

Valor que m' has fet combatre;

Desig del desconegut;

fins l' ànima inseparable:

Desde avui, tot ho he perdut.

Ja per res heu de servir-me.

¡Soc al cim! ¡Quin desencant!

Ja no tinc dalit de viure;

ja 'l meu fi vaig ovirant.

De molt temps que ja ho preveia.

No 't desesperis, mon cor;

que en eix món, tot es miseria.

N' es el regne del dolor.

ANTONI BONNIN MARTI.

Llum i ombra

Tot sembla somriure-li a la gentil cegeta.

Adivina la primavera, present que 'l reialme de les flors es arriuat, ho coneix per la flaire que embauma l' aire, ho coneix per les vibracions que hi han en l' espai, que son notes soltes de les gorges dels aucells i que s' uneixen formant un conjunt harmoniós, quelcom que encisa l' oïd per lo grandios i solemniat. Es lo concert que dirigeix la mare Natura cantant les belleses de la Primavera.

Na Marguerida es somniadora i es bella, més sa bellesa es incompleta, perque té 'ls ulls sense expressió, los seus ulls d' un blau puríssim, miren sense veure-hi, en sos ulls hi ha una pau excelsa que invita a la quietut, a un dolç i plàcit benestar.

¿Que com s' enamorà d' en Marcel?

¿Que hi fa?

¿Que sa hermosura contrasta amb la lletjesa del amador?

¿Que hi fa?

Amor no 's deté a examinar rés. Amor tot ho atropella. Amor no 's fixa en l' aspecte de les vicítimes per a llensar ses sagetes.

¿S' estimaven?

Boijament.

En Marcel tenia una veu melosa, acaroadora, com el murmuri de la selva que 'l ventijol l' agita, lo qual contrastava amb son aspecte repulsiu.

Ella 'l coneixia precisament per lo que falaguer tenia, potser lo únic que d' ell era agrada-

FESTA

ble. Semblava que Deu havia escatimat en ell totes les condicions agradoses, per a concentrar-les totes en la veu.

Aixís, en un idili ultra terré passaren los amants la primavera. Vivint per estimar, vivint per a esser estimats.

Que n'eren d'hermoses les estones passades al costat de la estimado. Com volava el temps emportant-se'n hores de felicitat.

Ella sempre volia parlar de les belleses que pot gaudir el que té vista, més en Marcel procurava esvairli tals pensaments. Era aixís tan seva, que temia per son benestar.

—Hermosa meva,—li deia—el sol es hermós, més no se 'l pot aftar, per que 'ls seus ardents raigs, fereixen els ulls de qui, tossut, s' empenya en desafiar son poder.

—Lo sol deu ser, lo que dona vida als ulls, als ulls, que m' han dit mil voltes, serveixen per a trobar belles les coses del món, els ulls, que a mi 'm serviren per a veure't, hermós, arrogant, tan, com ho deuen esser les flors totes, per que belles a la vista han d' esser les coses de flaire agradosa, belles han d' esser les gorges que desgranen cadencies musicals, i de la teva gorja, ne surten paraules tan dolces, que son armonies, que son un conçol per a la meva ànima, anyorada de no poguer veure tantes coses com m' anuncien els sentits i que fan la delicia de la vida.

Qui tingués ulls, per a veure 'l sol, qui tingués vista per a poguer mirar-se en els ulls estimats.

Estimem, estimem força, estimem sempre, per que amb lo teu amor me sento embolcallada d' un benestar afalagador.

La terra 's despullava de totes les gales estivals, de totes aquelles gales que foren sa gloria. L' oratjol era suau, més a son lleu remor les fulles daurades queien dels arbres calmosament, majestuosa, com si al despendres de les branques, sentisin l' amargor de deixar la mare que els donà la vida, com si esperessin que abans d' arribar a terra, un alé de vida les hi donés força nova per a tornar a esser potentes, per a tornar a formar part en lo cant a la vida.

En Marcel, també sentia l' amargor de deixar les il·lusions, en Marcel veia que un núvol s' estenia per demunt del seu jardí de felicitat, amenant, destruir tot el fruit tan gelosament cuidat. Na Marguerida seria curada, na Marguerida hi arribaria a veurer i això que an ella la feia tan ditxosa, an ell li causava la mes gran tristia, la pena més fonda, perque ell mai, s' atreviria a mostrar sa faç horrible, sa cara paorosa a la nina volguda. Abans que això arribés, el sacrifici.

I que 'n feia ella, na Marguerida de la vista?

I aquell era l' astre tan hermós?

Per veure un sol esmortuit, plorós, havia tingut l' ansia esbojerrada de que ses pupiles tinguessin transparencia?

I el rostre del seu Marcel, aquell rostre tan vist amb els ulls de l' ànima, perque no 'l tenia al davant, are que podria extasiarse amb sa contemplació, are, que podria enmirallar-se amb los ulls de l' estimat? Are, que podria llegir en ells tot un poema d' amor, are, que li seria tan afala-

gador, veures acaronada amb los raigs de ses mirades.

¡Oh sol, si no puc, mirar-te reflectit en els ulls que tan he somniat, no 't vull veure, no 't vull veure, que sols me serveixes d' escarni.

I aixís dient mirava a son entorn i no veia flors, aquelles flors que ella havia somniat tan hermoses, aquelles flors quina bellesa havia presentit en ses llargues hores de fosquetat.

—Tot, tot deliri dels meus sentits.

I pensant això, tancava 'ls ulls per a escoltar lo cant del aucellam i l' espai no retenia en ses ondes cap d' aquelles melodies tan sentides.

Tot dormia, tot era tristesa. La terra núa, sense cap encís, feia esgarriances de fret.

L' hivern amb sa cruesa, s' endinsava en el cor de na Marguerida.

Sos llavis barbotejaren un nom.

La calma regnava arrea.

Repeti 'l nom, amb un crit estentori i l' eco 'l feu ressonar per les valls, sinistrament, amb tanta força que semblava que 'l món era buit.

Al oir lo nom tan repetit, na Marguerida, senti que tota la sang se li aglopava al cor, i parà atenció, més se feu de nou el silenci i aleshores llensà una riallada fendint la tranquil·litat, la quietut de l' espai. Després sos ulls vagaren per l' infinit, sens esma al igual que en sos dies de tenebres.

Sentia una congoixa, que li atenallava 'l cor, més als seus ulls roijos no hi puijaren les llàgrimes, i lo cel, qui sabí si compadit del seu sofriment, pot ser eternit al veure tal dolor, comensà a deixar caurer llàgrimes fertilitzantes.

FRANCISCO FREIXAS.

Sant Jordi

¡Diada de Sant Jordi
plena de llum i olor!
El patí de l' Audiencia
era una gerra d' or.
¡Diada de Sant Jordi
com m' has mogut el cor!

Aquelles pedres brunes
brodades bellament
que guarden una historia
d' un poble renaixent
retornen a la vida
d' un llare encantament.

Sant Jordi les arrenca
del repugnant dragó
quan siguin totes lliures
farem la construcció.
Palau que vindrà a cloure
la nostre redempció.

Cada any per honorarne
al noble cavallè
la gent de la velluria
venia aquí, també
cubrint de flors i aromes
el patí i el carré.

Ramells duen les nines
ramells els jovincels
jo 'n due una enramada
qu' al cor té les arrels.

¡Sant Jordi, Patró nostre
occiu als infidels!

Occiu qui de la Patria
reneguí com un foll.
Occiu totes les feres
que siguin un escoll.
Salveu la Patria mia
de gracies deuli un doll,

¡Llegenda beneida
que aromes el cor meu!
Mon avi me la deia
un jorn amb dolça veu.
Del drac i la doncella
llibertat pe 'l braç teu.

Diada de Sant Jordi
com m' has omplert el cor
de tot lo que més aimo
m' has fet senti l' amor.
Avui he vist juntarme
mos ideals a chor.

Alli la poesia
desflora 'l seu pomell
les flors que ve a oferirme
son flors del meu castell
les esperances mies
cubrint amb son mantell.

Alli la fé divina
que guarda 'l meu esprit
l' encís de la vesprada
quan era tan petit
Aquella fé divina
que servo a dintre 'l pit.

L' ensenya de la patria
de sanc ben enrogida
daurada i onejanta
pe 'l vent amorosida
demunt l' antiga arcada
signava la florida.

Sentint vivrar mos polsos
al foc de juvenesa
allí de flors cuberta
i amb la carona encesa
l' aimada dels meus somnis
mostrava sa bellesa.

I l' art ferint mos parpres
s' alsava com un temple
les gòtiques columnes
d' inmillorable exemple
joiells d' arquitectura
que 'l seu aimant contempla.

La música i les roses
la llum i les doncelles.
¡Oh quin conjunt armonic
de gaies maravelles!
el sol daurant les pedres
fentles lluir més belles.

¡Diada de Sant Jordi
com m' has omplert el cor!
Avui he vist juntarme
mos ideals a chor.
El pati de l' Audiencia
era nna gerra d' or.

RAMÓN SASTRE.

Del temps passional.

CAP VESPRE PLUJÓS

Plou. Pluja d' Abril, d' aquella que cada gota
val per mil. I els fils d' aigua que cauen, inaca-
bables, persistents, són un amable convit a restar
darrera els vidres, que espeteguen al rebre les es-
purnes de l' aigua que entolla el baleó.

Els ulls d' ella, negres i penetrants, segueixen
amb mirada enormement oberta la gent que pas-
sa. La caçola de les mans, encreuats els dits, li
sosté el genoll dret. La pantorrilla li descansa so-
bre l' esquerra. El cos, indolent, ha caigut tot ell
al fons de la butaca tapiçada. La sabata de xarol
rellú damunt l' alfombra florida, i un troç de ca-
ma dreta fa perdurable una sensació.

Jo estic darrera séu. El meu braç li enronda el
coll i un dit, seguint el ritme de l' espetec de l'
aigua als vidres, tecleja en el clotet de la seva
barba.

Ella m' agafa la mà, aixeca el cap per a que
m' endinsi en els seus ulls profonds, el reposa en
el meu pit, i els llavis vermells de foc me brinden
un petó.

Es un petó més de tants com n' han florit a-
aquesta tarde. Es un petó més que 'n sab dema-
nar d' altres. Es un petó més que trenca el silenci
i ompla de soroll la sala. Es el que fa cent?... el
que fa mil?... Qui podria comptar-los?

—I perquè deu esser això de que en els nostres
petons hi hagi tant foc, tant foc lluminós i viu,
que 'ns omple de clarors la vida?

—En ells hi posem la nostra ànima, que s' a-
tança a flor de llavi per a gaudir l' encís i tornar
a dintre, triomfadora.

—El nostre cor hi posem, el nostre cor que es
el que s' agita plé d' ardencies.

—En ells hi ha senti nent.

—I voluntat.

—I virtut.

—I puresa en el nostre sublim pecar.

—Jo, a voltes, après d' un petó teu me quedo
quieta, quieta, i es que sento repercutir-lo per
dintre meu, com un eco que sols repetís paraules
belles.

—I es que 't beso plé d' emoció, i d' alegria, i
de bondat, i de malesa, i de voluptuositat, i de
candor, i de gaubança.

—Quan els llavis me cremen de desigs, un pe-
tó teu es prou per a apagar-los.

—I jo com ho sé entendre! Es aleshores que 't
besaria la cara, i el pit, i les espatlles, i els peus,
talment qui si besés una estàtua la més bella, la
més santa.

—I ja la boca, sempre la boca, venerant la te-
va paraula!

AVELI ARTÍS.

RAÓ

—Perque ploreu d' aquest modo?

—Es que l' avia se 'ns ha mort.

—I, tu, com es que no plores?

—Perque no tinc mocador.

SANTIAGO GARCIA.

"Crema Saffo": La mejor para el cutis.

LLETRES A UN AMIC

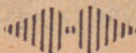
III

Noi, està plovent a bots i a barrals!... Ho veig molt lluny encare això de poguer sortir!... Menys mal que a dintre hi trobo distracció. Are meteix han vingut a veurem l' Anita, la Maria i la Dòle, aquelles tres inseparables amigues que tú ja coneixes i de les quals tantes vegades t' he parlat. I, mai diries com havem passat el temps? Doncs los he llegit «Aziyadé», aquella preciosa obra que vas enviar-me ja fa temps. I que bé que ho fa aquest Pierre Loti! Creume que no 'm cansa de llegir-lo. I sobre tot aquesta petita obra «Aziyadé» me té enamorat, tan enamorat, que des de que l' he llegida m' han entrat unes ganes irresistibles de visitar Constantinopla, i conèixer tots aquells recons, totes aquelles costums i totes aquelles coses que tan magistralment descriu. No més té diré una cosa que pot-ser té farà estrany; desde que conec «Aziyadé» tinc un concepte diferent dels tures, d' aquella gent d' Orient que jo m' i imaginava odiosos i repugnants. I no ho son tan com això, que es cas!... Ells, tenen conceptes de la vida por-ser millor que els nostres, i d' una manera especialíssima en lo que fa referència a la llar, estàn a més altura que nosaltres. La llar per ells es sagradíssima, inviolable, no hi pot penetrar qui vol, es talment un santuari, que ungeixen constantment amb les seves enigmàtiques oracions. La seva llar es estremadament recollida i amb les seves pràctiques mahometanes la omplen de misteri i encant. I, els seus cementiris? Aquell cementiri on reposa «Aziyadé» de cara al Bósfor, no 't fa l' efecte d' haver-lo vist ja? I, sobre tot, aquelles ànimes tan candoroses, tan ignorantes de tot, tan senzilles, *tan elles meteixes*—com diu l' autor—no van lograr despertar a dintre teu simpaties per aquella raça que tan poc coneixem, i que fins molts s' obstinen en no conèixer? Jo, no més té diré que la Maria, l' Anita i la Dòle llagrimaven seguit, mentres jo les hi llegia algun fragment escollit de l' hermosíssima obra d' en Loti. I això que encare els hi havia de traduir! Que haurien fet si cada una d' elles l' hagués poguda llegir directament!... I es que quan un sap arribar al fons de l' ànima, com hi arriba l' autor d' «Aziyadé», tot es bonic, tot es bell!... La poesia es subjectiva, no es d' aquí, ni es d' allà, no es d' aquest, ni es d' aquell, no es de ningú i es de tot-hom, i es per això que en Loti sapigué trobar-nen i força dintre l' ànima dels musulmans... I, veus, lo que es la força màgica del qui escriu bé! En Pierre Loti també ha fet *sommourer* aquella ànima meva, que tan li costava de reaccionar. Quan he vist els ulls hermosíssims de Maria, Anita i Dòle llagrimejar, he experimentat quelcom que feia temps no havia sentit, com si el meu cor s' anegués en aigua de roses o com si la meva ànima no recordant-se que està fermada al cós, se 'n envolés amunt, molt amunt... cap a les regions ignotes de la felicitat.

Lo teu amic de sempre

FRANCISCO X. VERGÈS

Torelló, Abril 1914.

BANKA

Renyina

M' has ben enganyat
tornant-me les lletres
m' has ben enganyat
puix té n' has quedat.
No em donen tristor
estas mesquineses
no em donen tristor
los enganyats d' amor.
Si m' has enganyat
be prou et perdono
si m' has enganyat
ja t' he perdonat.
Desd' are en avant
si et veig a passar
desd' are en avant
per lo meu devant
no et deu estranyar
que 't digui lladreta
no et deu estranyar
puix tu em vas robar.

VICTOR MORA ALSINELLA.

Película de veinat

—¿Qui ha trucat?
—Hi ha la senyora d' aquí davant.
—¿Donya Rosita?... ¡Quines hores de venir a molestar als veïns! Ves, digueli que entri.
—¿Como està la senyora Martina?
—Muy bien, gracias a Dios. Ja 'm dispensará que la haga hecho entrar aquí al *comadort*.
—¿Por que no?... los vecinos sin cumplidos.
—Sí, pero, *miri ustel* como me encuentra, sin painar y sin estar aún *arretglada*, la verdad me *da fástic* al verme así.
—No tanto, y después que la comodidad es lo mejor.
—¿Y las niñas, que no han querido entrar?
—Han salido hace poco. Ha venido mi cuñada Joaquina y se ha llevado a las dos a dar un paseo.
—Bien hecho. los jóvenes se *florezen* metidos en casa todo el santo día.
—Por esto las he permitido que salieran un poquito.
—Y *després* que, si no se dejan ver, es muy difícil que encuentren novio.
—Son muy jovencitas aún.
—Sí, pero, es *alló* que decimos, que un día u otro han de *empesar*. Esto es una cadena porque usted *ja* lo sabe, que también nosotras lo hemos hecho.
—Naturalmente, pero ahora son otros tiempos. Los jóvenes de hoy no quieren casarse, sino con chicas de buen dote.
—Y *fun* bien, *ja* se ha acabado el tiempo de tener lana, yo de ellos haría lo mismo.
—¿Usted?...
—Sí, señora; aquí en donde me vé, *cregui* que les apruebo el gusto.
—De seguro que habla usted así, porque no ha tenido hembras.
—Ni que 'n tuviera, *jo* siempre doy la *rason* a quien la tiene.
—En verdad que no se ver...
—Pues *jo* sí. Quiero que me diga *que 's* lo que

No más Calvos "Petroleo Sansón".

saben *haser* las chicas de hoy día, y no lo digo para las suyas.

—Me lo figuro.

—Pues no saben más que tocar un poco *al piano*, pintar *al aceite* unos cuantos *mamarraños*, *hacer* cuatro flores de papel *empuñarse* mucho y sobre todo levantarse de la cama al medio día, si es que ya no ha *tocado* la una.

—Aprieta usted demasiado, doña Martina, porque las hay también...

—Sí, señora, *ne* hay también que se pasan todo el día, *adelante* del tocador, empolvándose, tallándose las uñas a la moda, lavándose la *cabesa* con quina de aquella cara y apretarse *després* el corsé. Esto es todo lo que saben *haser*, pero si les *dise* para *haser* un sábado bien hecho, un huevo *remanado*, pasar la bayeta por el suelo o sacar una *trenyina*, u otra cosa de la casa, no saben como *empesart*.

—Exagera usted mucho la nota.

—Si lo que digo es la *verdat*. ¿Como *quiera* que un joven se case si los sueldos que ganan hoy día ni llegan para pagar los *talones* de los *sapatos* de su mujer?

—No diga, que también ellos... y le advierto que no hablo por los de usted.

—Es claro que no.

—Usted ya sabe que antes aprovechaban más los estudios, que todos sus afanes eran para hacerse hombres, y el ahorro era su único ideal, pero hoy... dejelos usted gozar en vicios y sin acordarse de los muchos sacrificios que hacen sus padres para que puedan llegar un día a ser útiles a la Sociedad.

—*Uy*, señora *Angelas*, ¿quin sermón llevaba al estómago tan bien estudiado.

—¿Yo?... pues no lo crea; esto es un hablar.

—Pero, vaya, no me ha *convensido*, porque si ellos *hasen* todas estas cosas que usted *dise*, la culpa la tienen ellas.

—Es decir, ¿que ellas también tienen la culpa de ese proceder?

—Sí, señora, *doncs*, ¿que *quiera* que la tenga el Nuncio del Papa?

—No digo tanto.

—Si se cuidasen más de las cosas de la casa que en *lucir* el garbo por estos mundos de Dios, de seguro que se harían más casamientos.

—Creo que esta conversación nos llevaría demasiado lejos y la verdad no quisiera...

—Sí, lo mejor es dejarlo correr.

—Como el agua del río.

—No me haga usted *resir*. Me *parese* que siento llamar...

—Serán mis hijas que habrán vuelto de paseo. Voy a ver. Usted dispense...

—¿Quiere usted callar?... (Me sembra que no li he fet embuts.)

—No se moleste. (La deixo chamuscada, pero que chupe. Donde las dan, las toman.)

Santiago Roy

PETONS

I

Té 'l petó prou potestat
per perdonar grans agravis,
sobre tot si ha estat donat
amb passió i al mig dels llavis.

II

Era una nit tenebrosa
la nit del primer petó,
no obstant la van trobà hermosa
nostres cors plens d' ilusió.

III

D' un petó del seu promés
una nina 's confessà,
i el bon confés li manà
que 'l petó al promés tornés.

LLUIS PUGÈS.

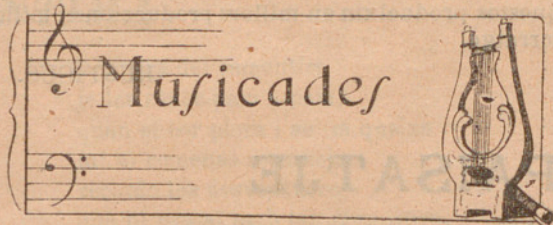
En el Saló Parés de Barcelona havem vist exposada una serie de quadros d' en Pujades, on hi trobem una execució cuidada, més notem, sobre tot en els paisatges, una gran propensió del artista al contrast de colors o, millor dit, al abús dels meteixos, ja que en un sol quadro n' hi posa tanta varietat, vingan o no vingan bé, que els hi dona un aspecte d' estampa il·luminada. En el *Carrer de la pietat* el tó es massa clar i no dona l' aspecte de la patina de les pedres antigues dels monuments. El retrat qu' exposa es lo millor que hi té, més li falta ànima; sembla massa una fotografia.

Junta amb aquesta exposició n' hi ha una altre d' en Viver, en la que sobresurten els paisatges, gairebé tots de tonalitat grisenca. El conjunt bastant acceptable, si té en el dibuix podria trobar-se hi algun petit defecte.

L' Henult Bassols ens mostra en el meteix local distintes pintures, entre quines la que sobresurt de debó es la que reproduceix una escena del assil de Sant Joan de Deu, la cara d' aquell nen cretí es d' una veritat imponderable; en canvi el retrat del *Dr. A.* el trobem antinatural i afectat. De les gitanes, els rostres molt bé, més els cabells no son reals; el reste en general es obra bona, en especial unes carns d' una dona molt justes de colorit i tonalitat.

En Meifrén hi te platges i marines; aquest pintor ens té millor acostumats i amb raó se li pot exigir millor que lo que exposa.

FIDIAS.

L' «Orfeo Català» a Paris i Londres

El pròxim dia 9 sortirà l' *Orfeo* de Barcelona. En les nits dels dies 12 i 14 donarà dos concerts en el Teatre del Camps Eliseus; el primer de dits concerts constituirà un dels actes oficials del gran Congrés musical que s' efectuarà a Paris durant el mes de Juny. En les nits dels 16 i 18 i la tarde del 20 tindran lloc en el Royal Albert Hall de Londres (on caben deu mil espectadors), els tres concerts que donarà en l' esmentada ciutat.

Donarà a conèixer en ses audicions obres d' en Clavé, Palestrina, Victoria, Jannequin, de Près, Joan Ginés Pérez i Brudieu. De Bach cantarà el célebre motet *Canteu al Senyor un càntic nou*; L' *Himne* de Ricart Strauss i l' *Oda Cecília* de Hændel, quins *soli* aniràn a carrec de l' eminent Maria Barrientos, que cantarà además escullides cançons catalanes.

Acompanyarà a l' *Orfeo Català* una representació de l' Ajuntament de Barcelona i tal volta també una de la Diputació Provincial. Aprofitant l' ocasió, la representació de Barcelona sollicitarà que el pròxim Congrés es celebri en la Ciutat Comtal durant l' any 1917, que coincidirà amb l' Exposició Internacional d' Indústries elèctriques.

Desitgem a l' *Orfeo Català* un èxit complet baix tots els conceptes en sa artística i patriòtica excursió.

Concert per l' Academia Jofre

El diumenge 17 del corrent, els alumnes de l' Academia Jofre van donar un concert en la Sala Guarro de Barcelona, executant diferents composicions que van mereixer l' aplaudiment de la nombrosa concurrència que omplenava la Sala.

Devem fer especial menció de la manera com foren executats el primer i tercer temps de la *Primera Sinfonia* op. 21 de Beethoven per la orquesta de corda i baix la batuta de don Pere Jofre, que van ésser tocats de manera excel·lent i ajustada.

L' alumne senyor A. Duque (violí) va demostrar-nos en *Flores de Triana* d' en Cassadó que es de la pasta dels músics de cos enter; facilitat en el mecanisme i molt de sentiment. Igual podem dir de les senyoretetes Rodón, que en l' *Allegro vivace* de la 3.ª sinfonia d' Haynd, que van tocar a piano a quatre mans, van posar de relleu la seva bona escola. La senyoreta M. Corbeto va fer-nos sentir la *Sonata* 22 de Clemente i la *Fileuse* de Raff, fent patent que a pesar dels seus pocs anys domina el piano amb una perfecció que fa preveure en ella una bona concertista; la senyoreta Soler de Morell en *Granada* de Albeniz va donarnos una bona audició, dominant admirablement les dificultats i donant-li el colorit indispensable en totes les obres

d' aquest autor; igualment podem dir de la senyoreta Lafuente en *Serenade Espagnole* del mateix autor i na J. Corbeto en *Mandolina* de Tomé.

Les senyoretetes Batller en la *Marxa* n.º 3 de Schubert, na J. Rafart en la 2.ª *Sonata* de Mozart i na M. Callis en la *Serenata espanyola* de Nogueras molt bé. Además van guanyar-se els aplaudiments del auditori els senyors C. Freixas, J. Villamide i la senyoreta Jofre.

El professor senyor R. Vidal va executar magistralment el *Segon Concert* de Max Bruch.

Felicitem coralmnt al senyor Jofre per la excel·lenta escola i notables avensos de sos deixebles, felicitació que fem extensiva als intel·ligents professors de la seva Academia.

M. M.

A la meva estimada

Si jo fos Deu poderós
te daria 'l cel; la gloria;
si fos Rei, els meus estats,
el meu ceptre i ma corona.

Pero no sent Rei, ni Deu,
no puc aspirar altre cosa
que d' aital Reina sé esclau
o ser devot d' aital *Diessa*.

RAMÓN SURINACH BAELL.

Ensaig instructiu sobre la producció dels aufalsos

Un agricultor de Cella, provincia de Teruel, don Cristófol Domingo, ha portat a feliç terme un experiment en el conreu dels aufalsos, que demostra d' una manera clara i palesa els bons efectes dels adobs químics en la producció de tan útil lleguminosa forratgera.

La experiència la portà a terme dividint en tres parcelles iguals un terreny de regadiu argilós-silici, que sembrà d' aufals, després de haverlos adobat amb les fórmules que anem a senyalar.

Una de les parcelles que fou les que 'n podriem dir patró, no rebé cap classe d' adobs.

A la segona s' hi l·lensaren 750 kilograms d' escories de defosforisació per hectàrea.

I a la tercera, además de 750 kilograms d' escories de defosforisació, més conegudes per escories Thomas, s' hi posaren 300 kilograms de sulfat de potassa.

Per de prompte pogué observar-se que la tercera parcela oferia un aspecte superior a les al-

tres dugues. Un major desenrotllo en la plantació més unitat i fermesa que evidenciava una sanitat superior a les demés.

I el resultat no pogué ésser més contundent i evident, puix amb les quatre primeres tallades se conseguiren els següents resultats de fenc produït per hectàrea.

Al camp patró s'obtingueren 6,250 kilograms. A la parcela número dos, fertilitzada amb escories, s'hi reculliren 9,625 kilograms. I a la tercera, adobada amb escories i sulfat de potassa, el resultat total de fenc obtingut arribà a la suma de 22,500 kilograms.

Amb els dats que acabem d'anotar pot deduir-se perfectament els diversos efectes de les fórmules de nutrició sencilles i els de les adaptades a les necessitats de les plantes, dels que si bé les escories produïren un augment de cullita no despreciable, aquest no té punt de comparació amb el que arribà a lograr-se mitjantment l'empleu de les sals potàssiques com a complement obligatori de les escories.

L'aplicació de 500 a 600 kilògrams de superfosfat o d'escories i de 200 de sulfat o d'escories i de 200 de sulfat i de cloruro de potassa, milloren notablement els camps d'aufalsos, fent que a-

questos produeixin en millors produccions i millor forratge.

RUSTICUS.

PAISATJE

Les espigues dels blats, sentint la mort,
s'han ajegut al pas de la brunzenta dalla,
i els camps qu'eren air catifes d'or
tenen avui el tò d'una mortalla.
Un segador distret, junyint sa sort
a la dels blats madurs, sa propia dalla
s'ha clavet en son si i ferit de mort
ha emporprat amb sa sang els brins de palla.

Pel pà de tots t'han arrencat la vida,
brau segador, i ha sigut ben en va;

Del blat qu'ha vist obrirse ta ferida
ta mateixa mullè 'n menjarà 'l pà;

I la palla, un cop neta de ta sang,
servirà pel bressol d'un nou infant.

RAFEL FOLCH i CAPDEVILA.

ESPIGOLEIG MUSICAL

Dolç cativeri

Lletra de Mossen Cinto Verdaguer.

Música d'en Josep M.ª Soler i Vilalta.

I. Moderat *Molt armonios* *pp*

CANT.

Bon Je-sús i que fou pe-sa-da la ca-de-na del pe-cat! mer ja vos me l'heu lle-

PIANO

II. P *F.P.*

va-da i ab un'altra m'heu lli-gat. M'heu lligat ab la ca-de-na la ca-de-na

RALL *PP*

de l'a-mor que m'ha duit de pe-na en pe-na a un a-bis-me de dol-çor

con X pens

I
Bon Jesús, i que fou pesada
la cadena del pecat!
Més ja Vos me l'heu llevada,
i amb un altra m'heu lligat.

II
M'heu lligat amb la cadena,
la cadena del amor,
que m'ha duit de pena en pena
a un abisme de dolçor.

II
M'heu lligat amb flonjos llaços
a vostra esposa la Creu!
¡qui, com Vos, entre sos braços
pogués dar l'ànima a Deu.

INTIMA

Les vies del cementiri
jo les conec pam a pam,
quan el cor plora i se'm queixa
m' hi comenso a passejar;
recordo les desventures
que hi passat amb tan pocs anys,
i veig qu' el terme de totes
es una creu i un desmai,
i allavores repeteixo
amb el cor ben resignat:
Ai! la Vida qu' es petita
ai! la Mort que n' es de gran.

JASCINTO CAPELLA.

De les plujes

Heus-aquí que a tots els pobles
hi havia gran sequetat
car plujes no 's registraven
d' un quan temps an esta part.
Rogatives, foren moltes
les que es van efectuar
i com no assolis cap éxit
els pagesos cap-flecats
recorrien amb pregaries
a tota mena de Sants
(sens que faltes algún que altre
que d' ells anés... renegant.)
L' un pregava a Sant Antoni
l' altre al patró del poblat
aquest al del nom de pila
aquell a Sant Cucufat.
Vingué un dia (per cert núvol)
en quin la Cort Celestial
compadint-se dels seus subdits
que tan havien pregat
cada hù per la seva banda
concediren als mortals
la pluja tan desitjada
per a l' ufanor dels camps.
I com que de Sants i Santes
que foren amonestats
n' hi habien unes dotzenes,
o mellor, uns centenars
al donà la coincidència
de concedir tots plegats
a l' hora aquesta gran gracia
que tan es feu esperar,
n' ha resultat un diluvi
miniatura del formal
que en temps de nostres besavis
fou amb nom d' universal.
Si fou bona o no fou bona
la pluja, jo no ho sé pas;
sols sé que un barret molt maco
que acabava de comprar
es a les escombraries
de tan xop que em va quedar,
i que gracies a la pluja
em vaig haver de comprar
un paraigüe última moda
que es una preciositat...
Prò que si un cas torna a plourer
l' hauré de desempenyar.

LIBORI.

Avis

Ferms amants de les lletres catalanes,
oferim les columnes de FESTA a tots els
que tenint aficions literaries i mèrits su-
ficients no poden publicar els seus tre-
balls per falta de lloc on fer-ho.

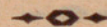
No cal dir que 'ls treballs seràn exa-
minats escrupulosament per a que no
desdiguin dels que publiquem habitual-
ment.

Ens plau fer saber a tots els que 'ns ajuden en
nostre tasca, tan amb llur col·laboració, com amb
llur favor, llegint nostre humil periòdic, que des
de la fundació de FESTA fins a la data, lo tiratge
ha triplicat i que constantment ens veiem obli-
gats a augmentar la edició.

A tots mercés, al públic per llur cooperació,
als mestres en literatura per llur apoi de gran
valúia; i als que senten l' amor de les lletres pa-
tries que també 'ns presten llur concurs, mercés i
mercés.

Nostres esforços no son infructuosos i nosal-
tres n' estem ben pagats.

Sogons fa públic el rector de l' esglesia de Vi-
nyoles d' Orís; el llorer que allí va plantar el ma-
laguanyat poeta mossen Cinto, ha prés una nova
rebrotada i sembla que podrà salvarse.

De totes maneres cal que lo que ha succeït ser-
veixi d' experiència i que la gent s' interesi per a
el preuat recort.

No podrien reunir-se fondos suficients per a
construir una barana per a ser col·locada en de-
rredor del arbre? ¿no podria ferse una làpida on
constés la data i per qui va esser plantat i que po-
dria posar-se en la mateixa barana o bé en la pa-
ret de la rectoria?

¿Seria tan difícil reunir la cantitat necessaria?
Creiem que no.

El dia 17 va celebrarse a Gélida un acte en
homenatge del diputat per aquest districte en
Laureà Miró, qui pot estar ben content dels obse-
quis rebuts en l' esmentada vila.

A la una de la tarde va comensar el banquet
que en honor seu s' havia organitzat, no havent hi
pas prou lloc per a tots els que volien pendrer-hi
part, puix pasaven de 500, xifra que sobrepassava

bastant dels que havien contat els organitzadors.

Després va celebrarse el festival en el bosc de «can Torrents», pronunciant discursos els senyors Rosell, Maymó, Valls, Vidal, Martrat, Folqué, Llorç i Companys; ademés van fer ús de la paraula el diputat provincial senyor Micó i el diputat a Corts en Josep Zulueta qui entre altres conceptes va tractar dels problemes agrícoles i de la qüestió dels vins a Alemanya i l' Argentina, essent molt aplaudit.

L' homenatjat va pronunciar un discurs eloqüentíssim quins paragrafs més brillants eren interromputs per salves d' aplaudiments; al final l' ovació que se l' hi va fer fou indescriptible.

L' Ajuntament d' aquesta vila estava representat per a els concejals Port i Rubí.

Hem rebut el primor número de *El Faro del Llobregal*, que surt a la palestra periódica per a defensar els interesos de la Comarca, i per tan no distingeix de matíços polítics. Als que formen la Redacció de nostre confrare, la nostra més coral felicitació, desitjant-lis que l' éxit coroní llur llaudable tasca.

Establim gustosos el canvi.

El dissapte dia 16 i mentres la familia d' en Bartomeu Olivé estava sopant van sentir un tret quina carga que era de perdigons, els va passar a free de les cames sense que, sortosament, cap d' ells en resultés ferit. Amb l' alarma consegüent es van aixecar de taula i eixiren al carrer cercant l' autor del disparo que no va esser fet per ningú.

L' explicació del fet es que al mati l' Olivé havia comprat una escopeta vella i per a separar la fusta del ferro la va posar al foc sens advertir que estava carregada i, es clar, amb l' acció del calor va estallar el cartutxo. La imprudencia de no revisar la escopeta abans podria haver ocasionat una desgracia que sortosament no va succeir.

Ellixir Callol remedi de les Debiles

Una dòna desconeguda s' enduia dies passats dugues criatures d' aquesta vila, a les que havia enganyat donant-lis-hi céntims per a comprar carmetlos; més els veïns s' en adonaren i van poder impedir que 's portessin a cap els instents d' aquella dòna. Cal que 's vigilin força les criatures, que ademés dels molts perills a que estan exposades per llur inexperiencia, tenen el de caure en mans dels criminals explotadors que les cerquen per a emplear-les en les seves innobles industries.

Nostre estimat amic en Francisco Rosique ha inaugurat son estíueig, puix està entre nosaltres amb sa familia des de poes dies.

La benvinguda més coral al nostre amic, desitjant-li al ensemps que li sigui agradosa la estada.

En el *Círcol Tradicionalista* s' han posat en as-

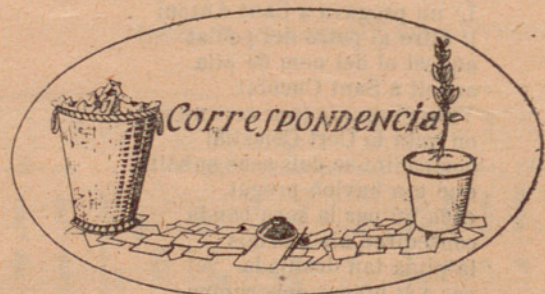
saig per a ser representades per les próximes festes de Corpus les obres de nostre director en Miquel Gras Vila *Cors que senten* i *L' oncle Bernat*, aquesta última escrita expresament per a el notable aficionat en Ramón Vives.

En el número vinent, en la secció *Cançons de la terra*, publicarem la lletra i música de la inspirada cançó *La filla del marwant*.

Havem sigut atentament invitats a la *Festa de la vinya* celebrada el dia 21 a Sant Sadurn de Noia, festa de gran importancia per a referir-se a un dels cultius més importants de l' agricultura del pais. Entre els diversos fins de la meteixa hi han els de perfeccionar el cultiu d' aquest arbust, resoldrer el conflicte de la falta de brassos en el camp, evitar l' emigració, instruir als viticultors, etc.

Consistia el programa en probes públiques de arades interceps, desterradors, etc, en les vinyes experimentals; banquet en obsequi del iniciador de la nova técnica vitícola i dels conferenciants i per fi conferencies en el local de l' Ateneo Agrícol, desenrotllant-hi temes molt interessants els senyors Mir i Rafols, Reventós, Ignasi Girona, Mestres, Comte de Lavern, Dionís Puig i Josep Zulueta.

Procurarem ocuparnos amb més extensió de dita festa.

Jaume Baell. Es massa llarc.—Miquel Pahissa. Si lo que 'ns envia val la pena d' esser traduït, no hi haurà inconvenient.—Lluís Pugés. Aprofitarem quelcom.—Eugeni Arolas. Conforme. Anirà.—Ramón Puig i Bosch. L' últim no 'ns ha agradat gaire. Publicarem l' anterior.—*A un senyor que firma per en Miquel Riera*. Els treballs han d' esser inèdits i han de venir firmats.—Daniel Corococo. No 'l podem complaure aquesta vegada.—Manel Rogé. Per excés d' original no hem publicat lo seu treball. Enviïns qualcuna altre cosa més curta i segurament la publicarem.—Miquel Zapater. Envii qualcuna altre cosa i pot-ser la publicarem.—Victor Mora Alsínella. Ja veu que seguim donant a llum coses seves.—Joan Roca. En una estrofa de quatre versos no pot ser que n' hi hagin de 5, de 6 i de 7 sílabes. Això fa que no publiquem la seva poesia.—Lluís Gay. Ens sab greu, pero no es publicable.—Francisc Ribas Creuhet. El Francisc Ribas de la correspondencia anterior es de Barcelona, vosté es de Girona. Vosté ho fa bé, aquell molt malament. Aclarida la cosa, i lamentem que hi haigut un senyor que 's digui lo meteix cognom que vosté que haigut donat lloc a una mala interpretació.—Ramón Roselló, Vicens Rojas. Ho fan molt bé. Queden les proses en cartera. Vaigin enviant que probablement els versos que vostés fassin estaran al meteix nivell de les proses.—Victor Rish Casanovas. Anirà retocat.—Josep Roses. En cartera.—Francisco R. Font. Enviïns prosa.

Queden lletres per a contestar.

Imp., Alfons I d' Aragó, 39.—MOLINS DE REI